

μορφότερο, από ένα χωράφι, χρυσωμένο απ' άκρη σ' άκρη με στάχνα ;...

Άλλά ο πριητής υρθωμένος : — Με τη δάφνη ή Έμμορφιά στεφανώνεται. Τι ώραότερο από τη δάφνη; Μά τον Άπόλλωνα ! Πού άκούστηκε πώς ή εδ-τυγία βόσκειτ' άλλου παρά εις τη σπέσι;...

Μά ο μουσικός την ίδια την ώρα : — Τι τη θές τη σπέσι; Έθνοιωσες ποτέ σου τι λέει τ' άηδού; Τ' άκούς μοναχά, κι αυτό φτάνει.

Και ο ζωγράφος, με πείσμα : — Η Έμμορφιά δε βόσκειται σε ήχους και λόγια. Η Έμμορφιά είνε ει-κόνα.

Μά κι ο φιλόσοφος, άγριεμένος : — Τι λέτε ; τους κραίνει. Η Έμμορφιά είνε ή Άλήθεια.

— Είνε ή Έπιτυχία ! φωνάζει με χειρονομίας Ένας πολιτευόμενος, που ήγγαυε στην πατρίδα του να βάλει κάλπη.

— Μωρέ, καλά λές ! του κάνει άμέσως ο τυχοδι-ωκτης. ή Έμμορφιά είνε μιá μαρνιάνα με όξω τα στήθια, που κρατάει τα χαρτιά του τυχερού τζογα-δόρου.

— Ω ! μουρμουρίζει σιγά - σιγά κ' ένας έμπορος, τι άσχημο που είνε να παίξεις. Να λογαριάσεις, μόλι-στα, να πράμμα !

Μά κ' ένας καπτάς, κάνοντας το σταυρό του : — Ω άδελφοί μου, τι καλλίτερο απ' την πίστι, τι έμμορ-φότερο από την προσευχή;...

Άλλά έξαφρα : — Κατάρα, έμουγγρισην ο καπε-τάνιος, και οι τραγουδιστάδες σιωπήσαν άμέσως τρο-μαγμένοι. Κατάρα !... Σκάστε, να πάω' ο διάβολος, ... Σφίχτε το πανί !...

Γιατί ή θάλασσα είχεν άγριέψη, και για το ναυτι-κό, ή Έμμορφιά γελάει στου καραβιού του την κρύ-μη, όταν, ύστερ' απ' την καταιγίδα μπαίνει καμάρα, το στο λιμάνι.

Και την ίδια στιγμή, μιá παρέα χαρούμενα σκυλό-ψαρα, ακολουθοῦσαν τ' αυλάκι που χάραξε στά κύμα-τα το πλοίο, κ' εκουβένιαζαν, κ' έλεγαν άναμεταξύ τους :

—Τό έμμορφότερο πράμμα στον κόσμο, είνε ένα κα-ράβι που πάει να βουλιάξει στο φούντο, γεμάτο από ταξειδιώταις...

ΜΙΧΑΗΛ ΜΗΤΣΑΚΗΣ

ΣΤΗ ΣΥΝΕΙΔΗΣΗ ΜΟΥ

ΕΚΒΑΘΕΩΝ

Άχ ! τη συνείδησή μου τη φτωχή,
Συχνά κοιτάζοντάς τη δακρυσομένη,
Της λέω λόγια μέσ' απ' την ψυχή,
Σά σε μικρή παιδοῦλα αγαπημένη.

Άχ, ποιός καταλαβαίνει τη φωνή,
Όπου βαθειάδε βγαίνει πονεμένη...
Παρηγοριά μου—έλπίδα μου όρφανή,
Σφόγγισε τη θωριά σου την κλαμένη.

Γελάει - καγχάζει γύρω σου ή Κραιπάλη,
Σε οικτείρει ή Εύτυχής ύποκρισία,
Που δοξασιμένη ζει και βασιλεύει.

Μά έσύ, μικρά αν θωρείς τα μεγαλεία,
Κι αν μόνο άγάπη ο πόθος σου γυρεύει,
Εις τη θερμή μου κρήνη μέσα άγκάλμη.

Κεφαλονιά 1916

Μ. ΑΒΑΙΧΟΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Την ψυχή μου κι αν ήρωσα
σ' άγάτης πανηγύρι,
σε φωτερό και πάναγγο,
—ώμμε, που νάχει γύρει,

των παθώ μου τάνασασμα
της λατρείας ή γλώκα ; —
την Άσκήμιαν άπάντησα,
και την Κακία βόηκα.

να μου δείγνει τα δόντια της
μέσ' από γέλιο σαρόδνειο,
—Ω, το Πάθος τάρφρηγο
και το Κακό το αιώριο ! —

ΠΕΤΡΟΣ ΣΜΑΡΑΓΔΟΣ

ΣΒΥΣΤΟΙ ΠΟΘΟΙ

Κι όλο σε προσμένω... όνειρου ώραίου πλάτη
Άφταστη θρησκεία .. Ποθητή ήδονή,
Γιά να μου το δώσεις, το άδοτο στεφανί...
—Δύναμη, βοήθα και ή ψυχή πονεί... .

Λίγα άσπρολουλούδια μόνο και με φτάνει...
Δές... στο μνήμα βγήκε της ιτιάς κλωνί,
Και το γιάννη άκούω... μύθα από λιθάρι.
—Πότε θ' άνοιχτείτε, ο κλειστοί ούρανοί ; —

Κι όλο σε προσμένω... μα άδικα... του κάκου,
Συ φυλάς τα ύψη και όχι βάθη λάκκου.
Πώς να σε προσμένει ή ξερη μου ή καρδιά ;...

Μάορη άνατριχίλα... και ή ψυχή μου κλαίγει,
Όραμα μου δείγνει και φωνή μοιλέγει :
—«Ροδαυγή δε θάρθει να χανεί ή βραδιά !»...
Σμόρη ΦΙΛΗ ΒΑΤΙΔΟΥ

ΑΙΣΩΠΙΟΙ ΜΥΘΟΙ

(Άε - τουβά - Γ'ια πολυ μεγάλη παιδιά)

Μιά έλεπού, ή κατεργάρα,
ποδχαν κόψει την ουρά της,
ζήταε να κάνει μόδα
το άστείο πάθημά της,
να το μιμηθούν και άλλες,
παλαβές, μικρές — μεγάλες.

—Έν τιμή, σάς λέω : ή ουρά
θει' για μās μιá συμφορά...
Την άκούσανε, που λές,
και την κόψαν, άρα — μάρα,
κ' είναι τώρα να τις κλαίς,
δυό χαρές, και μιá τρομάρα...
ΣΑΤΑΝΑΣ

ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

Σ' ΕΝΑ ΜΗ ΛΟΓΙΟ

Στήστε άδριάντα δλόχρυσον άπάνω στο κορμί του,
γιατι άπου γνώριζε κι αυτός άνάγκωση, γραφή,
δεν έγραψε—μα το Θεό ! — ποτέ του, στη ζωή του,
στίχους, μυδιτορήματα, δρώματα, κριτική.

ΧΡ. ΕΣΠΕΡΑΣ